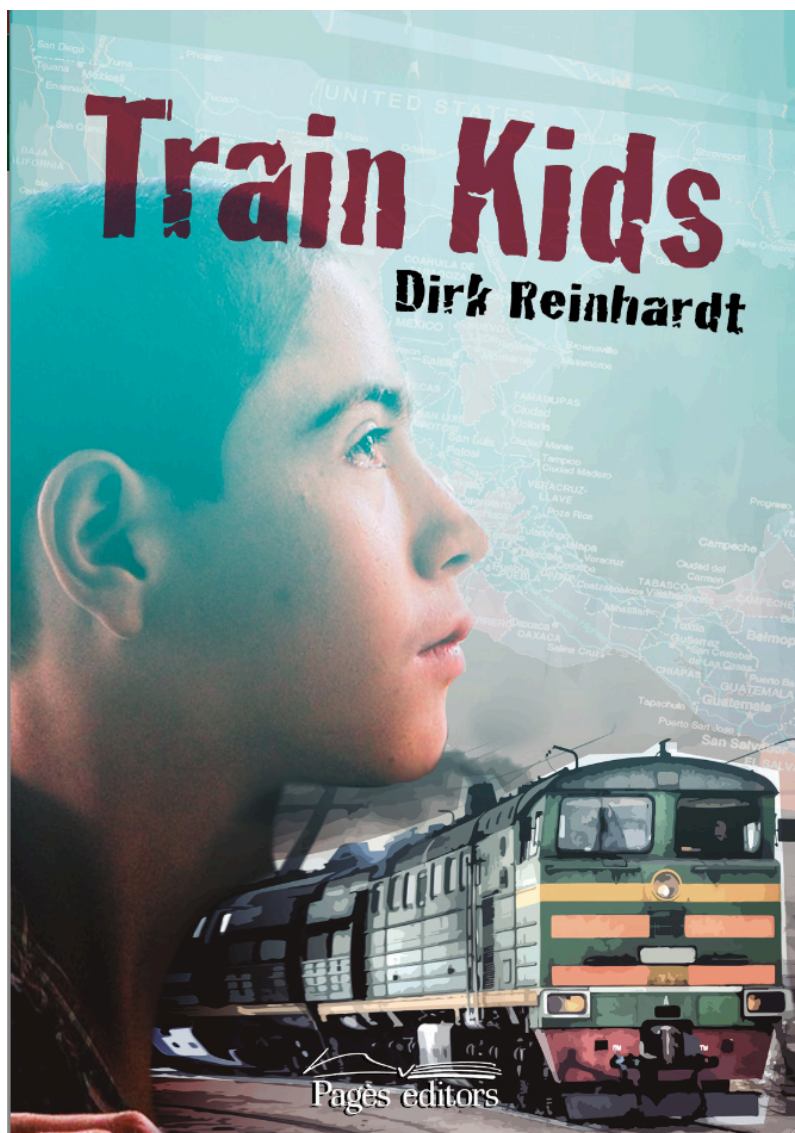

Train Kids

Un llibre de Dirk Reinhardt

“Un tema altament sensible explicat de manera convincent.”

Acadèmia Alemanya del Llibre Infantil i Juvenil

“*Train Kids* és un relat emocionant sobre refugiats, autèntic i colpidor, i no solament per a joves.” Amnesty Journal

“Com en una emocionant *road movie*, la lectura és fascinant des de la primera pàgina fins a l’última.” Süddeutsche Zeitung

Editat per Pagès Editors (Col·lecció: Nandibú Jove)

Traducció de Montserrat Franquesa Gòdia

Data de publicació: juliol de 2016

Preu: 15,95 € / ISBN: 978-84-9975-774-2

Pàgina web del llibre:

http://www.pageseditors.cat/CAT/llibre_milenio2.asp?id=101&id_llibre=2225

Sinopsi

El Fernando els havia advertit: «de cent persones que travessen el riu, només deu poden superar Chiapas, tres arriben al nord, a la frontera, i només una aconsegueix passar-la». Cinc joves emprenen el viatge: Miguel, Fernando, Emilio, Jaz i Àngel. Són immigrants il·legals i els esperen més de dos mil quilòmetres a través de Mèxic, a dalt de trens de càrrega. Arribaran al nord, al seu destí?

Què hi trobaràs en aquest llibre?

Una aventura juvenil i per a adults sobre una temàtica de grandíssima actualitat: l'emigració cap als Estats Units a través de Mèxic. S'han venut ja més de 16.000 exemplars a Alemanya. En l'edició catalana, trobareu el relat encapçalat per un mapa de la zona que ajuda a contextualitzar la història.

—Travessar el riu serà la guerra —diu el Fernando ho oblideu!

Assenyala cap a l'altra riba. Provo de veure-hi al lluny, però no hi ha res. Almenys res que resulti amenaçador. Fins i tot el riu sembla inofensiu, baixa mandrosament, amb un munt de barques carregades.

Guerra... sona a morts i a desapareguts, a bombes i a als ulls. No, no és cap acudit. Es gira i em mira. —Fes-ho només si n'estàs segur, si no, millor que te'n tornis. És la última oportunitat, home. La darrera.

Dubto un moment. Fins ara tot quedava molt lluny: la frontera, el país i el llarg camí per travessar-lo. Ara ho tinc al damunt. Què m'espera a l'altra banda? En realitat no en tinc ni la més mínima idea, però quan valga anar-me'n em val prometre que no hi hauria camí de retorn. Mal més.

—No em puc fer enrere —dic sense pensar—, ho he de fer, ho he estat esperant massa temps.

El Fernando s'aparta del meu davant i mira els altres, que no diuen res, però assenteixen amb el cap.

9

Fa ben poques hores que els he conegut i no gaires més que he marxat de casa, però em sembla una eternitat. Que lluny queda ara la nostra caseta a Tajumulco, a les muntanyes de Guatemala, casa meua! Potser no la tornaré a veure mai més.

No sé quantes vegades m'ho havia proposat: marxar i anar a buscar la mare. Molt sovint. Fa sis anys que ens va deixar, a la meua germana Juana i a mi, i no va tornar mai més. Jo tenia vuit anys i la Juana, quatre. Al començament era massa jove per anar-me'n i més endavant no m'hi vaig atrevir. Fins abans d'ahir a la nit, quan ja no hi havia res a fer, després de tot el que va passar: havia de marxar.

Mentre ens esperem i observem el riu, em tornen les imatges d'aquella nit. Se'n reproduïxen al davant: em llevo, després de la Juana i li explico el meu pla. M'ho vol treure del cap i perto la Juana que és inútil, treu els estalvis de sota el matalàs i Quan s'adona que és inútil, treu els estalvis de sota el matalàs, me'ls dona. No els vull, però m'amenaça que els hi tornaré, cle i la tieta. Així que els agafó i li prometo que els hi tornaré, algun dia, quan ens tornem a veure. Després l'abraço i surto sense fer soroll.

Fa fred i la nit és estelada. Es veu el cim blanc del volcà per sobre de la ciutat. M'afanyo a caminar per entrar en calor i quan clareja el dia, m'agafa un camió. Baixem de les muntanyes fins a la plana i al migdia ja sóc tan lluny de casa com mai no hi havia estat. A la tarda, el conductor em deixa i continuo a peu fins a Tecún Umán. Me n'havien parlat a Tajumulco, de la ciutat a la vora del riu on es troben tots els que volen travessar la frontera cap a Mèxic.

Pel carrer he demanat a un noi que m'orientés. M'ha explicat que havia d'anar a l'alberg dels emigrants perquè és l'únic lloc segur de la ciutat i allí podria dormir en un llit, per darrer

10

Premis

Train Kids ha estat inclòs a la prestigiosa **llista internacional White Ravens de millors llibres infantils i juvenils** l'any de la seva publicació (2015) i se li ha concedit, entre altres guardons, el **premi de la Fundació Friedrich-Gerstäcker de Braunschweig** (Alemanya), distinció que s'atorga cada dos anys a l'**obra juvenil que millor defensi els valors del respecte i de la tolerància entre cultures**.

Més informació sobre la Llista White Ravens:

<http://www.childrenslibrary.org/servlet/WhiteRavens>

Primeres valoracions a la premsa

“Un tema altament sensible explicat de manera convincent.” Acadèmia Alemanya del Llibre Infantil i Juvenil.

“*Train Kids* és un relat emocionant sobre refugiats, autèntic i colpidor, i no solament per a joves.” Amnesty Journal

“Com en una emocionant *road movie*, la lectura és fascinant des de la primera fins a l'última pàgina.” Süddeutsche Zeitung

“Un relat captivador, en què tot el que passa és de debò.” Neue Zürcher Zeitung

“Una història profunda, gens ensucrada, però sense victimisme fàcil, molt objectiva... Molt bona!” Meritxell Salvany, traductora

“És una bona novel·la que sorteja amb habilitat la duresa que conté. És rigorosament realista i que no pretén falsejar la situació. La traducció és molt fluida i polida.” Revista Cornabou. Disponible a: <http://www.andreusotorra.com/cornabou/dossiers/lijcritica/critica2016/000980.pdf>

“*Train Kids* promet aventures i emoció.” Ara Criatures. Disponible a: http://criatures.ara.cat/Train-Kids-aventures-emocio-llibre_0_1618038350.html

Train Kids a les llibreries

La Llar del Llibre (Sabadell):

“Una edició molt xula! Felicitats! Trepidant! Bestial!”

Llibreria Jaume de Montsó (Palma):

“Avui he acabat *Train Kids*. Bé, de fet el podria haver acabat fa uns dies però ho he volgut allargar una mica més perquè no volia que s’acabés.

És un llibre extraordinari, ben escrit, amb un ritme constant des del primer fins l’últim paràgraf i amb un final que no t’imagines. És un d’aquells llibres en què hi penses tot el dia. Si hagués de posar un però és que la trama, desafortunadament, és la realitat que es viu cada dia a molts llocs.

És un llibre tant per a adults com per a joves lectors, per a pares i fills, imprescindible des del meu punt de vista per a professors i alumnes que vulguin dialogar sobre ètica, justícia, amor, solidaritat, aventura, il·lusions...

Crec que tenim a les nostres mans un nou Best-Seller!”

Llibreria Aqualata (Igualada):

“El llibre està llegit i gaudit. Realment una bona història i una bona manera d’explicar-la. És dur i dramàtic, però sense caure en el melodrama sentimental, cosa que com a lector agraeixo molt. M’agraden els detalls d’humor, la humanitat que respira el llibre, que no estalviï moments durs i desagradables. Una d’aquestes novel·les necessàries.”

Casa del Llibre (Passeig de Gràcia):

“Ben narrat i ràpid de llegir. Enganxa moltíssim! D’aquests llibres que tots els joves i també adults hauríem de llegir.”

Per a treballar el llibre

Jaume Centelles, de l’Associació de Mestres Rosa Sensat, diu: “Tots els mestres d’Educació Secundària l’haurien de llegir i recomanar-lo als seus alumnes”. Disposem d’una guia didàctica per a treballar *Train Kids* en aules de diferents nivells educatius. La podeu sol·licitar de manera gratuïta a comunicacio@pageseditors.cat. Per altra banda, podeu consultar informació sobre el llibre i el seu autor, Dirk Reinhardt, a la Viquipèdia (https://ca.wikipedia.org/wiki/Dirk_Reinhardt). Finalment, recomanem contextualitzar

la lectura amb el documental *Los Invisibles*, una producció dirigida per Marc Silver i Gael García Bernal en col·laboració amb Amnistia Internacional. Està disponible a: https://www.youtube.com/watch?v=M4oP_M81YpY

Informació sobre l'autor

Dirk Reinhardt (1963) viu i treballa a Alemanya. Va exercir de periodista fins que el 2009 publicà la primera novel·la, des d'aleshores es dedica exclusivament a la literatura infantil i juvenil.

Alguns extractes

“El tren va tan a poc a poc, que si m’hi esforçés fins i tot podria córrer un tros en paral·lel. Les vies velles i les travesses podrides no permeten res més. El nostre vagó fa soroll i va balancejant d’una banda a l’altra, com si volgués sortir dels carrils i estampar-se contra els matolls.

Estem asseguts en silenci l’un al costat de l’altre, observem al voltant i intentem reconèixer alguna cosa en el mar de fulles que estem travessant, però no hi ha gran cosa per descobrir. De tant en tant passem de llarg per un poble o algunes barraques mig en ruïnes entre pals d’electricitat torts. També de tant en tant travessem un riu, que s’escola ample i fangós cap a la costa, i al darrere torna a ser tot verd. El que sí que podem veure són els vagons davant nostre i la gent asseguda a sobre.

Fa més calor i xafogor, se m’enganxa la roba a la pell. **Puc sentir el vent de cara, és agradable, deixar que m’acaroni el rostre, no només perquè així passa una mica més de fresca, sinó perquè és com la prova real que anem endavant, que cada cop estic més a prop del meu objectiu, que el temps de l’espera i el dubte finalment ha acabat. Però davant meu no solament hi tinc l’esperança. També hi tinc la por.”** (Pàg. 35)

[...]

“El món està capgirat, com si la part de baix hagués pujat a dalt. Els núvols que tenim a sobre formen una catifa ombrívola i són tan atapeïts i espessos que sembla que es pugui passejar a sobre, com si s’haguessin empassat el sol i no el volguessin retornar. Hem viatjat tot el dia a través de turons, hem passat per estacions de dimensions exagerades, arbres sacsejats per les tempestes i cims de muntanyes envoltats de boira. A la tarda la ruta ha tornat a descendir. El pes dels vagons empenyien endavant i el

tren ha recuperat la marxa. Durant un temps hem passat per uns aiguamolls, al llarg de la riba d'un riu marró i tèrbol, hem vist uns pagesos que el travessaven amb les carretes de bous.

Després han arribat els núvols, i amb ells la tempesta, tronava i llampegava pertot arreu, ha plogut a bots i a barrals. Hem baixat del sostre del tren i ens hem agafat a les escales, perquè no ens enxampés cap llamp, queien molt a prop i amb un soroll estrepitos. Era com si ens dirigíssim directament al centre de la turbulència, amb trons eixordadors a sobre, les rodes martellejant a sota i nosaltres penjats enmig, intentant de no perdre la subjecció als graons humits i de no relliscar.” (Pàg. 116)

[...]

“Em miro els altres, semblen una mica desconcertats. D’una banda és un alleugeriment enorme saber que és viu i que no està ferit greu, que ha superat la nit i sobretot que està mig bé, però de l’altra havia començat a tenir esperances que seria aquí, a la casa o almenys a la vora, i que el tornàriem a veure aviat. Ara no sé si he d’estar content o trist.

Però abans que algú pugui dir o fer alguna cosa de sobte es torna a obrir la porta del paller. Aquesta vegada no fa un grinyol sorollós com abans sinó que silenciosament i amb cura s’obre només una mica. Una dona ens mira per l’escletxa.

—Qui són aquests, Antonio? —pregunta.

L’home se li apropa i es posa entre nosaltres i ella.

—No res, Maria, torna cap a casa i no et preocupis, només són gent del tren.

La dona dubta un moment i de seguida obre del tot la portalada, aparta l’home cap a un costat i ens mira bé.

—¡Por Dios! —s’exclama—. **Deu meu, si són canalla!”** (Pàg. 205)

Podeu llegir-ne les primeres pàgines a:

http://www.pageseditors.cat/ftp/pdf/5273_9788499757742_L33_23.pdf

Per a més informació:

comunicacio@pageseditors.cat

http://www.pageseditors.cat/CAT/llibre_milenio2.asp?id=101&id_llibre=225